

tion, fordi de som regel kun har licensindtægter og i et begrænset omfang reklamemidler at stille med, medens betalings-tv-kanaler kan lade regningen gå videre til hver enkelt seer. Forslaget skal således i høj grad ses som en beskyttelse af public service-tv's muligheder for at klare sig i den internationale mediekonkurrence.

Omkring halvdelen af EU-landene har allerede selv indført lovbestemmelser, som sikrer, at vigtige sportsbegivenheder ikke forbeholdes betalings-tv-seere, og flere lande er på vej med lignende lovgivning.

Regeringen støtter fuldt ud EU-initiativet, og Europaudvalget gav i sidste uge sin tilslutning – det gjorde Enhedslisten dermed også – til en positiv dansk holdning til forslaget.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at forslaget, som det ligger nu, omfatter, som jeg antydede før, vigtige begivenheder af enhver art og ikke kun sport. I praksis vil der formentlig dog kun blive tale om sportsbegivenheder. Rettigheder til kongebryllupper og lignende nationale begivenheder ejes sjældent af nogen, der kan finde på at sælge dem til betalings-tv.

Det ligger endnu ikke fast, hvordan vi skal gennemføre den danske regulering på dette område. Der er mange spørgsmål, som skal afklares, f.eks. hvilke begivenheder ønsker vi, at tv-seerne skal have adgang til uden ekstra betaling? Hvordan sikrer vi en rimelig prisfastsættelse i forbindelse med handelen med de omfattede rettigheder? Det er spørgsmål, som selvfølgelig skal drøftes indgående med de berørte parter fra idræts- og sportsorganisationerne og tv-stationerne. Det er vigtigt, at vi finder den rigtige balance mellem hensynet til seerne og hensynet til sportsverdenens muligheder for også at tjene penge på deres arbejde.

Forholdet mellem tv-rettigheder og offentlig støtte til sporten ligger efter min opfattelse uden for det emne, jeg netop har gennemgået. Men i den idrætspolitiske debat, som står på Folketingets dagsorden til den 20. marts, vil spørgsmålet om de politiske forudsætninger for at yde støtte til dansk idræt kunne indgå, og jeg håber, at forespørgerne er enige om, at vi kan tage debatten om det punkt af forespørgslen til den tid.

Forhandling

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg takker for ministerens svar. Jeg kan forstå, at ministeren ligesom jeg deler beklagerne for udviklingen. Men det kan undre, som ministeren selv oplyser, at der allerede er flere EU-lande, som har indført regler i form af påbud for at sikre, at deres nationale stationer kan sende.

Så kan man så spørge: Hvorfor er det ikke sket herhjemme? Hvorfor er der ingen, der indtil nu har taget et politisk initiativ til også at få diskuteret, efter hvilken retningslinje det skulle ske? Hvorfor har man ikke diskuteret det i medieforligets kreds? Jeg formoder, man diskuterer en hel del i medieforligets kreds, men jeg opfatter ikke spørgsmålet om betalings-tv som ené og alene at være et spørgsmål, der skal afgøres i medieforligets kreds. Det er faktisk et spørgsmål, der kan ligge udenfor. Men jeg kunne godt tænke mig at få et svar på, hvorfor der egentlig ikke er sket noget i Danmark, når andre lande har reageret.

Det næste er, at ministeren henviser til, at det kan blive behandlet under den idrætspolitiske debat. Det mener jeg også det kan, men det er først og fremmest også et kulturelt anliggende, om vi vil sikre vores public service-kanaler, og derfor mener jeg også, at debatten i dag burde føre til handling.

Det er helt afgørende, at vores nationale tv-kanaler, der kan ses af alle og er finansieret gennem licens og offentlig støtte, er og forbliver de stærkeste kanaler. Dette må sikres dels gennem en massiv støtte – det gør vi igennem licensen – dels ved etablering af optimale muligheder for disse kanaler.

Som ministeren nævnte har prisniveauet i mange nationale og internationale arrangementer foretaget en veritabel himmelflugt. For at beskrive, hvor meget det er, vil jeg oplyse følgende, som jeg har fået informationer om fra Danmarks Radio: Sommer-OL er steget 62 pct. årlig i perioden fra 1988 frem til det, man skønner for år 2008. Vinter-OL er steget 78 pct. årlig, og det er altså en årlig stigning på 78 pct. i rettighedskøbene fra 1988 til år 2006, men det stiger hvert år. Fodbold-VM er steget 24 pct. årlig fra 1982 til 1998, og fodbold-EM 56 pct. årlig fra 1980 til 1996. Og Danmarks Radio forventer, at prisudviklingen vil blive endnu voldsommere de kommende år.

Det er altså utrolige stigninger, så man kan sige, at allerede på nuværende tidspunkt er de